

I en krönika den 26/11 kommenterar Ann-Charlott Altstadt en DN-artikel av mig om möjligheterna att stärka hänsynstagandet till kunskapsunderlag i politiken. Krönikan är delvis ett kåseri, men det finns också sakargument värda att diskutera.

Altstadt är kritisk mot att ”ersätta demokratin” med experter. Jag håller med. Det vore en dålig idé och jag har inte heller föreslagit det. Däremot kan det vara bra om politikerna på vissa områden nöjer sig med att lägga fast övergripande mål och sedan delegerar till självständiga myndigheter att i praktisk politik försöka uppnå dessa. Det är det system vi – och andra – valt för penningpolitiken.

Jag kan se en poäng med en liknande konstruktion för Ams. Arbetsmarknadsverket kunde t ex – givet en viss budgetram - få välja vilken mix av åtgärder som bäst håller nere långtidsarbetslösheten. Med ett sådant system hade vi förmodligen fått mer av effektiv arbetsmarknadsutbildning i stället för ineffektiva volymåtgärder under lågkonjunkturen (vilket nog också LO hade tyckt vara bra).

Man kan kanske tänka sig sådana lösningar också på områden som försvar och sjukvård. Men delegering måste kombineras med möjligheter att utkräva ansvar av myndigheterna i efterhand. Jag har tidigare argumenterat för större sådana möjligheter på penningpolitikens område, inte minst för den Europeiska Centralbanken, ECB.

Delegering av beslut borde inte vara främmande för den som delar LOs värderingar. LOs bärande idé är ju att lönebildningen sköts bättre av arbetsmarknadens parter än av demokratiskt valda politiker!

Altstadt reagerar också mot att expertpaneler ska kunna ge utlåtanden om ekonomisk-politiska förslag och fråga ut politiker om de sakliga grunderna för olika beslut. Det är för mig obegripligt varför det skulle vara negativt att försöka skapa mer klarhet om föreslagna ekonomisk-politiska åtgärder verkligen leder till de av politikerna avsedda resultaten.

Det är sant att också expertsynpunkter på lämplig politik påverkas av värderingar. Men det är också sant att de flesta experter har en lång skolning att *försöka* skilja mellan bedömningar av sakliga samband och värderingar. Priset i form av förlorad status inom den egna professionen för den som anses missbruka sin expertroll för politiska syften är högt. Att experter ofta gör olika bedömningar är inte något argument mot att

expertsynpunkter bör spela en viktig roll: tvärtom finns det ju då större anledning att ta hänsyn till synpunkterna när de är samstämmiga.

Självklart bör också experternas råd granskas (liksom hur genomtänkta de artiklar är som skrivs i LO-tidningen). Jag diskuterar gärna normpolitiken. Men diskussionen bör också innefatta varför den socialdemokratiska regeringen slog in på en sådan politik alldeles för sent och varför LO 1991-92 motsatte sig en sänkning av arbetsgivaravgifterna (interndealvering) som kunde ha räddat många jobb.